

Egy jó hangutánzó kakadu - Viszonylag könnyen tenyészthető

Ilyenkor élvezik, ha az alóla kibukkanó bőrfelületet gazdájuk hosszasan vakargatja. Madarunk az

északi Maluku-szigeteket lakja, a környező apróbb szigetekről már sajnos kipusztult.

A természetben már igencsak ritka

Ez több okra is visszavezethető. Hazájában már ősidők óta kedvelt pecsenye volt a kakaduhús, de amíg csak az ott élők vadásztak rá kezdetleges módszerekkel, legtöbbször íjjal, azt az állomány könnyen kiheverte. Olykor előfordult, hogy fiatal példányait odúból kiszedve a ház körül tartották. Később a kereskedelem szélesedésével elsősorban kínaiak közreműködésével Délkelet-Ázsia távolabbi pontjaira kezdtek szállítani vadonból befogott kakadukat. Amikor viszont a XX. század második felében Észak-Amerikában és Nyugat-Európában, valamint Japánban robbanásszerűen megnövekedett az igény a nagytestű papagájokra, iparszerű méreteket kezdett öltetni a fehérbóbitás kakaduk damilhálós befogása.

Hogy ez mit is jelentett, azt jól példázza, hogy az 1970-es, '80-as évek állományát mintegy 50-200 ezerre becsülték, miközben hivatalosan 1984-ben még 12 193 madarat szállítottak külföldre (annak ellenére, hogy a nemzetközi egyezmények alapján csak 10 250-et lehetett volna). 1986-87 jelentette az igazi összeomlást: ekkor tűnt el a kisebb szigetekről, s csak az ember által alig megközelíthető területek madarai maradtak némileg biztonságban. Így, bár 1991-ben még 5120 madarat lehetett volna hivatalosan külföldre szállítani, már csak 1710 hagyta el hazáját.

A fehérbóbitás kakadu élőhelyén az erdőket kiirtották, így gyakorlatilag eltűntek a fészkeléséhez szükséges odvas fák, miközben hatalmas területeken főként olajpalmát kezdtek termesztetni. A népességrobbanás is hozzájárult, hogy ma már a természetben madarunk meglehetősen ritka fajnak tekinthető.

Szerencsére azonban, ahogy a fehérbóbitás kakadu ára a madárpiacokon növekedni kezdett, úgy fogtak bele egyre többen zárttéri tenyésztésükbe.

Először egy P. Schneider nevű kaliforniai madarásznak sikerült költésre bírnia egy mintegy 40 négyzetméter alapterületű röpdében egy párt.

A szülők egy fiókát neveltek fel. Később a kézzel nevelés tökéletesedésével különösen Délkelet-Ázsiában, ahol e faj számára kedvező az éghajlat, szinte nagyüzemi módon tudták „előállítani” a madarakat. Áruk pedig lassan csökkenni kezdett, olyannyira, hogy mára gazdasági okokból sincs értelme a vadonban befogni, s illegálisan külföldre juttatni fehérbóbitás kakadut.

Egy jó hangutánzó kakadu - Viszonylag könnyen tenyészthető

Közzétéve itt: magyarmezogazdasag.hu az Agrárhíroportál (<https://magyarmezogazdasag.hu>)

Megszállottan rág

A fehérbóbitás kakadu sokak szerint az egyik legtanulékonyabb papagájfaj. Felettebb mozgékony, gyorsan szelídül, s szoros kötődést alakít ki gazdájával. Emellett a legtöbb kakadufélével ellentétben felettebb jó hangutánzó képességgel megáldott egyedei is szép számmal fordulnak elő.

Helyigénye viszont nagy: legalább másfél köbméteres kalitkában tartsuk madarunkat otthonunkban, úgy, hogy időről időre engedjük ki őt a szobába mozogni. Ilyenkor különösen nagy felügyeletet igényel tollas kedvencünk, ugyanis megszállottan rág, s komoly károkat is okozhat a lakásban. Ha tenyésztésére vállalkozunk, legalább egy 8 x 2 x 2 méteres külső röpdét építsünk számára, melyhez egy jól fűthető belső tér is csatlakozik. Célszerű ide elhelyezni a fészekodút, melynek alapterülete viszonylag tágas legyen, mintegy 40 x 40 centiméteres, míg magassága legalább 1 métert tegyen ki. Az ivarérett hímek szeme koromfekete, míg a nőstényeké vöröses barnás. Ezt az állatok általában négyéves korukra nyerik el, az ennél fiatalabbaké általában feketés barna. Hogy mikor kezd el egy madár tojni, elég kiszámíthatatlan: ismeretesek olyan példányok, melyek négyévesen, míg mások 15 évesen tojták első tojásukat. Mivel alapjában véve párválasztó állatok, legjobb, ha több fiatalot szerzünk be, nevelünk fel, s ilyenkor rájuk bízhatjuk a párválasztást. A jól harmonizáló pároktól évente akár 6-8 fiókát is nyerhetünk.

A tojó legtöbbször két tojást tojik, de előfordulhat, hogy csak egyet vagy éppen négyet. A kotlási idő 29 nap, s a fiatalok körülbelül három hónaposak, amikor kirepülnek. A faj táplálására a szokásos nagypapagáj-eleségek megfelelnek, de egyes megfigyelések szerint rokonaihoz képest több állati fehérjét igényel, így egyes tenyésztők például fiókanevelés idején nyers marhaszívvvel is megkínálják fehérbóbitás kakaduikat.

Szerző: nb

Közzététel ideje: 2020. 01. 23., csütörtök, 16:00

A forrás webcíme: <https://magyarmezogazdasag.hu/2020/01/23/egy-jo-hangutanzo-kakadu-viszonylag-konnyen-tenyesztheto>